

Sinds 2015 werk ik met enkele toegewijde lokale christenen onder daklozen in M., een land in Azië. Nooit had ik me voorgesteld dat ik dit zou doen, maar nu kan ik me niet anders indenken. God heeft deze groep op mijn hart gelegd.

De dakloze verslaafden vormen geen prioriteit voor de lokale overheid en worden door de samenleving gemeden. Juist daarom waarderen zij onze constante bezoeken en oprechte betrokkenheid enorm. Dat we hun namen onthouden, hun handen schudden hoe vuil of gehavend ook, en opmerken als iemand afwezig is, betekent enorm veel voor hen. Door een stukje basale zorg, zoals een maaltijd, wondverzorging, een knipbeurt en de kans je even te wassen en tanden te poetsen, kunnen ze zich weer even 'mens' voelen. We proberen troost te bieden in zware situaties en mensen te helpen een uitweg te vinden uit de spiraal van verslaving en uitzichtloosheid.

Elke week is er een samenkomst waar een vaste groep op af komt en we Gods Woord delen. We bidden, zingen, smeken en huilen samen. Er ontstaat openheid waarin mensen zich kwetsbaar durven opstellen en hun verdriet, frustraties en verlangens delen. We zien de doorwerking van het Evangelie dat gezaaid wordt. Mensen worden aangemoedigd hun leven onder de loep te nemen en keuzes te maken tot verandering. Anderen ervaren troost waar menselijk gezien geen oplossing voor verandering is. Het zijn momenten waarin ik Gods Vaderhart ervaar: Zijn verdriet over gebrokenheid en zonde en Zijn verlangen

om elk van deze beschadigde mensen nieuwe hoop en nieuw leven te geven.

Dorj, een trouwe bezoeker, verloor eerder dit jaareen oog toen hij door een onbekende in elkaar werd geslagen. Door een eerder ongeluk was hij al zijn vingers kwijtgeraakt. In die loodzware periode smeekte hij ons zelfs hem te helpen te sterven. Maar in de samenkomsten ervoer hij Gods troost en kracht. Hij besloot de persoon die hem een blind oog had bezorgd te vergeven. We konden hem helpen aan een kunstoo. Zijn leven is nog steeds zwaar, maar hij heeft God leren kennen en meer levenszin en hoop gekregen.

Doorbraken en veranderde levens zijn een zegen en maken ons dankbaar en blij. Maar het gaat gepaard met zware geestelijke strijd, ontmoediging en verdriet om gemiste kansen en de gebrokenheid om ons heen.

Het samenwerken met- en bij elkaar houden van het lokale team vormen mijn grootste uitdaging. Mijn doel is het toerusten van lokale werkers, die deze bediening als hun verantwoordelijkheid gaan zien en een lange termijn visie ontwikkelen, zodat zij dit werk in de toekomst gaan dragen.

Bid u mee dat het visioen van Ezechiël 37 bewaarheid mag worden voor de

vele daklozen en verslaafden in M. 'De Oppermachtige Here zegt: "Kijk, Ik ga u weer levend maken. ...en u zult... weten dat Ik de Here ben".'

Colofon

No. 4, Okt. - Dec. 2019. jaargang 57.

WEC Nieuws is een kwartaaluitgave van St. WEC Nederland
Waalstraat 40
8303 DH Emmeloord

Directie: Silvian en Thamar Hamstra en Kezia Schoonveld

Eindredactie: Hans Frinzel

Giften met aangegeven bestemming worden, zonder aftrek van onkosten, aan het betreffende zendelingenproject overgemaakt. Het is mogelijk St. WEC Nederland testamentair te gedenken.

Bankrekening St. WEC Nederland:
IBAN NL 98 ABNA 0426 839 536.
Incassant nummer is
NL12ZZZ564954390000.

ANBI registratie St. WEC Nederland:
no. 852153958.

Telefoon: (0527) 616 521
Mail: info@wec-nederland.org
Internet: www.wec-nederland.org
Facebook: WECNederland

Nieuws

WEC Nederland
Passion for Mission

De onbereikte randen van de samenleving

Onbereikte volken zijn niet alleen geïsoleerde etnische groepen of gesloten landen, maar kunnen ook maatschappelijk geïsoleerde groepen in onze omgeving zijn. Juist zulke groepen hadden de speciale aandacht van Jezus. In deze editie zoemen we in op WEC-bedieningen onder mensen aan de rand van de samenleving.

Mike en Wilma Dwight (resp. uit Engeland en Nederland) werkten jarenlang in Thailand. Nu hebben ze een bediening van bijbelonderwijs in de centra van Betel, een WEC-bediening onder verslaafden en daklozen in Azië en Europa. Wilma geeft een voorbeeld van de geweldige getuigenissen die ze daar horen:

De verloren zoon

Het was heel stil in de grote zaal toen C. zijn getuigenis gaf, voordat Mike Gods Woord doorgaf. We kennen C. en zijn ouders en zussen goed. Een fijn christelijk gezin. In zijn tienerjaren begonnen dingen fout te gaan met C. Het begon met af en toe wat alcohol te gebruiken om 'erbij te horen'. Met de jaren werd dat steeds erger tot hij volkomen verslaafd was. Hij verloor zijn goede baan en zijn vriendin en zat diep in de schulden. Hij zag geen uitweg meer. Zijn ouders hielpen hem een paar keer om uit de schulden te komen, maar hij dronk stiekem en deed verkeerde dingen achter hun rug om. Soms was hij dagen of weken weg en wist niemand of hij nog leefde. Zijn ouders moesten een heel moeilijke beslissing nemen. Hij mocht niet meer thuis wonen. Hij had meer hulp nodig dan zij konden geven. Familie en vrienden baden veel voor hem. In zijn uitzichtloosheid probeerde hij drie keer een eind aan zijn leven te maken, maar elke keer bewaarde de Heer hem daarvoor als door een wonder.

Toen besepte hij dat hij hulp moest zoeken. Hij belde naar Betel. Alle centra in Engeland zaten vol, maar gelukkig was er nog een plek in een centrum dicht bij Schotland. Hij is er nu 18 maanden en kwam pas voor het eerst weer thuis. Hij vertelde wat de Heer gedaan heeft in zijn leven.

Hij is volkomen bevrijd en geen alcoholist meer. Hij heeft zijn leven aan de Heer gegeven en is daar gedoopt. Vrede en blijdschap straalde van hem af. Hij krijgt steeds meer verantwoordelijkheid om anderen te helpen in dat centrum. Hij wil de Heer daar nog zeker twee jaar dienen.

Wat een verandering in het leven van deze jongeman! Het leek onmogelijk maar geen hart is te hard voor de Heer. Werken in Betel vergt veel, maar het is alles waard als je iemand ontmoet die zo veranderd is. **Dank en bid voor deze jongeman en de vele andere hulpzoekers in de Betel centra.**

Betel – Een unieke vorm van hulpverlening aan verslaafden

Elliot Tepper is internationaal directeur van Betel, een WEC- initiatief dat zich richt op verslaafden. Twee WEC-families, de Teppers en de

McKenzies, begonnen dit werk in 1985 in San Blas, Madrid. Dat bescheiden begin is uitgegroeid tot een wereldwijd werk met Betel gemeenschappen in 100 steden in 22 landen. Elliot schrijft:

“Op dit moment wonen er zo’n 2300 mensen in Betel gemeenschappen en vorig jaar waren er ± 9000 intakes. Sommigen vertrekken na een paar dagen, anderen blijven wel een jaar of worden medewerkers. Sommigen van hen gaan uit als zendelingen of voorgangers. Elk veranderd leven is een wonder van genade, zoals bijvoorbeeld Alejandro (zie de foto’s van voor en na de transformatie).

De demografische situatie van de randgroepen waaronder Betel werkt, verandert sterk en dat vormt een grote uitdaging. Van de 9000 intakes van vorig jaar was 60% in India, Nepal en Mongolië. De overige 40% was in de andere 19 landen en het merendeel daarvan in Spanje, Groot-Brittannië en Rusland. De situatie voor verslaafden in Europa is drastisch veranderd, met uitzondering

van Groot-Brittannië. Rijke Europese regeringen volgen een politiek van ‘probleembeheersing’, via methadon en ‘legale drugs’, uitkeringen en gratis huisvesting in plaats van complete bevrijding en leven zonder verslaving. Dit bemoeilijkt de echte hulpverlening. Bid dat Betel goede strategieën zal vinden om de nieuwe generatie randgroepen toch te bereiken en echte hoop te bieden.”

Betel Groot-Brittannië – Gered om te redden

In Groot-Brittannië vangt Betel momenteel 400 mensen op in 12 stedelijke gebieden. De benodigde fondsen voor het werk op deze twaalf locaties worden gegenereerd door de arbeid van de bewoners van deze centra zelf. Nieuwe hulpzoekers volgen daar het inspirerende voorbeeld van meer ervaren bewoners, in wie ze de grote verandering zien. Deze ervaren leden functioneren als hun mentoren. Ze zijn werkzaam in allerlei ondernemingen zoals tuinierbedrijfjes, catering, administratie, bezorgdiensten, verkoop en meubelrestauratie.

Van overleven naar nieuw leven

Sarah en Phil rookten al wiet op hun elfde en raakten verslaafd aan harddrugs in hun tienerjaren. Tien jaar lang leefden ze als verslaafden, hadden allerlei gezondheidsproblemen en waren dakloos, behalve wanneer ze in de gevangenis of de politiecel zaten. Sarah was ‘arbeidsongeschikt voor het leven’ verklaard. Toen zij aanklopten bij Betel, waren ze dakloos en zonder hoop. Nu zijn ze al vier jaar drugsvrij en geven leiding aan personeel in twee ‘Rising Café’ restaurants van Betel, waar ze zelfs de eer hadden om prins William en zijn vrouw Kate hun getuigenis te vertellen.

vergrijpen op haar straflijst. Als ze niet in de gevangenis zat, ‘werkte’ ze op straat om haar verslaving te onderhouden. Nu is ze getrouwd, heeft twee kinderen en werkt op het financiële kantoor van Betel. Daarnaast begeleidt zij 32 vrouwen in het Betel programma.

Veranderde veelpleger

Op vijfjarige leeftijd werd Kim weggehaald bij haar alcoholistische ouders. Maar ze raakte aan de heroïne en stond te boek als ‘veelpleger’ met meer dan 100

Opgegeven, maar niet door God

Nicky was vijf jaar verslaafd aan alcohol, toen de dokter haar nog acht weken te leven gaf. Voordat ze bij Betel kwam, verloor ze alles, inclusief haar schilders- en behangbedrijf. Nu leidt ze het vrouwen ondersteuningsprogramma, helpt ze in de administratie van het tuiniersbedrijf en verzorgt regelmatig het schilderwerk van de Betel panden.

Betel Azië: India, Nepal en Mongolië

Aanvankelijk was Betel een bediening in Spanje en het Middellandse Zee gebied. Maar een Braziliaans echtpaar, Lauro en Rosanne Castelli, dat al enkele jaren in India werkzaam was, zag een opening voor Betel in dat land. Onder het leiderschap van Keith en Lolita Bergmeier werd de eerste Betel gemeenschap opgericht in Gurugram, in het noorden van India. Keith schrijft: “De vraag toen was: ‘Kan het programma dat in Europa functioneerde, ook in de totaal andere culturen van Azië werken?’ Betel heeft nu centra in 18 steden in India, twee in Nepal en drie in Mongolië en er zijn plannen voor nieuwe locaties. Er worden nu 650 mannen, vrouwen en kinderen geholpen in residentiële opvang.

Alle Betel managers in deze steden en hun staf zijn mannen en vrouwen die zelf bevrijd zijn van drugs of alcohol. Zij hebben Christus leren kennen in Betel en komen uit het hindoeïsme, boeddhisme, islam of hebben een nominaal christelijke achtergrond.

Elk Betel centrum is een beginnende gemeente.’

Mike Dwight voegt eraan toe: “De totaal veranderde levens van deze mannen en vrouwen getuigt van de kracht van het Evangelie en het werk van de Heilige Geest. Wilma en ik hebben het voorrecht om het Woord van God te brengen in de Betel centra in India, Nepal en Mongolië en in mindere mate in Europa. Zij zijn levende wonderen. Hun geloof en enthousiasme en hun honger naar het Woord en de Geest – niet alleen voor hen zelf, maar om effectievere dienaren van Jezus voor anderen te worden – heeft diepe indruk op mij gemaakt. Dat blijkt als je nagaat dat we seminars van meer dan 30 uur onderwijs in de week geven,

met daarnaast aanbiddingsdiensten en evangelisatie, onder temperaturen van +40°C in India en Nepal en -40°C in Mongolië. Waarom is onderwijs zo belangrijk? Omdat de Waarheid vrij maakt.”

Elisabeth: Gek... of toch niet?

Door Joanne Hazendonk

Elisabeths leven wordt gekenmerkt door gevoelens van angst en onveiligheid. Haar moeder en zussen wezen haar af als dom en letterlijk gek, waardoor ze alle vertrouwen in zichzelf verloor. Bij ons in ‘het Huis van Hoop’, waar ze op school zit, hangt ze vaak de clown uit, reagerend vanuit het zelfbeeld dat ze gek zou zijn.

Het lijkt een huis in aanbouw daar in dat zanderige zijstraatje in Dakar (Senegal), zonder deuren of ramen en geen elektriciteit of stromend water. Maar voor de deuropening hangt een oud gordijn en als het door de warme wind opzij waait, zien we binnen een oud matras op de grond liggen. Daar woont Elisabeth (14 jaar) met haar ouders en twee zussen.

Wat Elisabeth nodig heeft, is veel geduld en nog meer: liefde, Gods liefde door ons heen. Ze valt nog vaak terug in oude gedragspatronen, maar we hebben de laatste twee jaar grote vooruitgang gezien.

Het afgelopen schooljaar heeft ze haar vertrouwen op Jezus gesteld. Ze heeft een prachtige stem en als ze haar lievelingslied tot God zingt, lopen de rillingen over je rug.

Ik ben zo dankbaar en trots dat ze na acht jaar in het Huis van Hoop eindelijk heeft leren lezen en al twee jaar achter elkaar niet is blijven zitten. Zal Elisabeth ooit ver komen in haar studies? Misschien is een praktische opleiding het beste voor haar. Maar de tijd die zij nog bij ons is, zullen we benutten om haar een flinke dosis liefde en Gods Woord mee te geven. Oh ja, en natuurlijk ook scholing!